

Ds. A. Meiling, Adolphus

Intrede in Gelselaar in 1676. Hij vertrekt in 1681 naar Eibergen.

Een drankzuchtige predikant

In 1681 werd te Eibergen tot predikant beroepen Johan Adolph Meiling te Gelselaar. Een gelukkige keuze was dit nu juist niet, want al spoedig bleek, dat de levenswandel van den beroepene wel iets te wenschen overliet. Hij behoorde nl. tot degenen die van oordeel zijn, dat men het hoogtepunt van 't ondermaansche bestaan nergens juister en beter kan vinden dan achter een glas jenever of brandewijn. Dat deze slechte eigenschap ten nadeele van 's mans prestige en een doorn in 't oog van zijn parochianen was, ligt voor de hand. Eveneens verklaarbaar, dat, toen de classis zulks ter oore kwam, zij dit niet door de vingers kon zien. Bij de eerstvolgende kerkvisitatie in 1686 nemen de inspecteren den nieuwen herder dan ook duchtig onder handen. Hij bekent „meermalen ergerlyk dronken geweest te zijn”, en belooft „met ook nadrukkelyke expressien sig te sullen beteren en sorgvuldig wagten van dat ergerlyke kwaad”. Op zijn herhaald verzoek en mede op voorspraak van den kerkeraad laat de classis het bij die scherpe reprimande en blijven strengere maatregelen achterwege. Maar al spoedig vervalt de dienaar des Woords weer in hetzelfde kwaad, naar aanleiding waarvan de kerkeraad hem herhaaldelijk gaat waarschuwen. Wel belijdt hij telkens schuld en belooft hij ernstig „sig voortaan te willen wagten voor die scandeleuse sonde van dronkenschap”, doch van nakomen zijner belofte is geen sprake. De kerkeraad wendt zich ten slotte dan ook tot de classis, die den inspecteren opdraagt bij de eerstvolgende kerkvisitatie op 26 Maart 1688 den recidivist voor zich te laten verschijnen. Wederom betuigt hij schuld en belooft hij heilig „sig te sullen

beteren, ook sodanig dat men van sijn kwaad niet meer hooren sou".

Nauwelijks zijn de inspecteren vertrokken of de drankzuchtige is zijn belofte al weer vergeten. Nog dienzelfden datum en verder dagelijks verkeert hij — om een geijkten term te gebruiken — in kennelijken staat „tot grote ontstigtinge ende ergernisse" van de parochianen. Zelfs is hij drie keer, nl. te Eibergen, Doesburg en Rekken '), „door den drank tot den predikdienst onbekwaam geweest". Dat ging dus wel alle perken te buiten. Deswege voor de classis gedagvaard, geeft de zwakkeling alles toe en daarvan staat geboekstaafd, dat hij niet alleen „het medelyden van de broederen over die bedrevene sonden heeft gebeden" en wederom beterschap belooft, maar zelfs „sig aangeboden dat, by verdere uitsporigheid, daarna syne eigen sententie wilde medebrengen". Niettegenstaande thans de strengste straf, nl. ontslag, verdiend is, wenscht de classis den dronkaard nogmaals een kans te geven. Besloten wordt, „dat hem een seer scherpe censure sal worden gegeven en dat (hy) by provisie van 't Heilig Avondmaal blijft gesuspendeert". Bovendien moet hij de volgende verklaring afgeven:

„Ik onders. bekenne by desen mynen onderteykeninge, dat, so ik na desen my in dronkenschap weer kome t' ontgaan, ik alsdan door d'Heren insp. de facto sal worden gesuspendeert ab officio et beneficio, dat ik gewillig aanneme. En sal dan myne vordere censure staan tot de naaste classis antesynodaal.

Geschreven in de classicale vergaderinge binnen Zutven den 25.

April 1688. Joh- Adolph Meiling

pastor Eibergen<sis>".